

Arnhem, 30 maart 2025

Lieve Múte en Mark,

Hoe vaak ik ook vers water voor ze neerzet,
ik vind elke ochtend modderige kattenpoten in de pot -
omdat ik de deur van de wc 's nachts open laat, en het licht aan,
om stommelende kinderen naar de juiste afwateringsplek te leiden.

Zo ben ik verbonden met mijn voormoeders in de Serengeti
die bij morgenlicht leeuwensporen aan de drinkplaats vonden -
zoveel is er niet veranderd sinds de prehistorie,
al zijn onze katten kleiner en waren zij met minder.

Er is een tijd geweest dat wij met niet meer dan 1.280 zielen over waren -
zo'n negenennegentig mensprocent was uitgeroeid door steeds intensere ijstijden,
steeds schroeiender droogte en omdat de beesten die we aten uitstierven.

Meer dan duizend eeuwen lang wankelden we naar de uitgang,
één epidemietje of vulkaanuitbarsting was genoeg geweest
om ons weg te vagen. Dat we overeind gebleven zijn
zou je aan ons vernuft kunnen wijten, aanpassingsvermogen,
evoluerende hersenen of onze draaibare duim: maar het was puur geluk
dat wij ons als een schimmel terug wisten te vechten tot acht miljard.

Of, vanuit het perspectief van de andere dieren bekeken, catastrofale pech.

Hoe we het tot hier hebben overleefd is mij een raadsel,
veel verstandiger zijn wij als soort niet echt geworden;
lieve Múte en Mark, als premier van Groenland en Canada
moet de waanzin van deze omgekeerde wereld niet te bevatten zijn -
jullie buurman en bondgenoot tooit de hofnar met koningskroon
en laat hem met zijn zotskolf legers naar bevriende naties leiden
terwijl de werkelijke dreiging met graan en olie wordt gepaaid.

Of misschien is dit wel juist jullie *finest hour* – verandert menselijk gedrag
op geopolitieke schaal zoals dat van deeltjes op quantumschaal -
onvoorspelbaar, onnavolgbaar en tegen alle wetten van de logica in.

Voor politici is de weg naar vergetelheid met voorspoed geplaveid,
maar oorlog etst hen generaties lang in de collectieve herinnering.

Als er tenminste nog generaties overblijven.

Poeh. Dat is ook geen lekkere gedachte om de lente mee te beginnen.
Goed, als het vertrouwen even niet te vinden is, laat ik het dan in vrolijkheid zoeken.

Barstend van voorjaarsdrift laadde ik in het tuincentrum een karretje vol klinkende namen:
Hertshooi, Rimpelroos, Honingballen, Siberische Blaubeer en ik dacht,
dichter Joost Oomen parafraserend; het is idioot om te geloven
dat wanneer iedereen op hetzelfde moment een struik honingballen
in de achtertuin zou planten

de wereldvrede uit zou breken.